

Half één

LITERAIRE THRILLER

Sietske Scholten

BLOGROMAN

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

ISBN 978-94-92270-22-1

Eerste druk

© 2021 Sietske Scholten

Redactie: Judith Robbe

Omslagontwerp: Hannie van den Berg Grafische Vormgeving en DTP

Omslagfoto: © Aleida van der Horst, Colors & Clouds

Proloog

Waarom had ze niet voor een andere plek gekozen om af te spreken? vraagt Daniëlle zich af. Stapvoets rijdt ze haar auto door de oude woonwijk. Niets is er over van de levendige smeltkroes van nationaliteiten die hier tot voor kort woonden. De deuren van de huizen zijn dichtgespijkerd en voor de ramen zitten planken. Daniëlle stuurt haar auto de bocht om en aan weerszijden van de straat wordt ze omsloten door de drielaagse hoogbouw van de Zwaardemakersstraat. De portieken zijn onbegaanbaar door de metalen hekken, die krakers en verslaafden moeten weren. Verderop in de straat markeren de bergen puin de gebouwen die al vergruisd zijn door de grote machines om ruimte te maken voor de nieuwbouwprojecten.

Daniëlle parkeert haar auto, zet de motor uit en wacht. Ze tuurt in de richting van de bouwkeet honderd meter verderop en denkt terug aan het voorval met de bouwvakker zes dagen geleden. Hopelijk zien ze haar niet. Ze werpt een snelle blik op haar dashboardklok. Het is half één. Gelukkig is James altijd stipt op tijd. Hij zal hier binnen enkele ogenblikken zijn.

Ze pakt haar telefoon en opent whatsapp. Haar vingers

bewegen zich razendsnel over het geprojecteerde toetsenbord van haar smartphone.

Verfspullen liggen op de eettafel en er zit pizza in de koel ...

Bruut wordt het portier van de achterbank opengetrokken. Nog voor ze om kan kijken om te zien wat er gebeurt, schiet een hand langs de hoofdsteun die met volle kracht iets tegen haar mond en neus drukt. Adrenaline schiet haar bloedbaan in en uit alle macht probeert Daniëlle haar hoofd te draaien om de arm die vanaf de achterbank komt los te trekken. Ze schreeuwt. Ze gilt. Maar het geluid wordt verstomd door hetgeen wat haar mond bedekt. Met haar nagels krast ze over de hand. Wild spartelt ze om zichzelf te bevrijden uit de stevige greep. Langzaam voelt ze haar spieren verslappen. Ze verzet zich tegen de loomheid die haar overvalt, maar het is te zwaar. Haar oogleden zakken dicht. Geluiden sterven weg, terwijl ze al vechtend haar bewustzijn verliest.

DANIËLLE

7.00 uur

De stof van het dekbedovertrek glijdt langs haar huid. Willem reikt met zijn arm naar de wekker aan zijn kant van het bed om de snerpemde tonen tot stilte te manen. Onbewogen blijft Daniëlle liggen. Alles is veranderd. Gisteravond voelt als een keerpunt. Alsof de ingezette koers plotseling onomkeerbaar is. Met haar rug naar hem toegekeerd doet ze net alsof ze slaapt. Ze hoort zijn zucht en ze zet zich schrap voor wat hij gaat zeggen. Maar het dekbed wordt dubbelgeslagen en Willems voeten raken met een zachte plof de grond. Hij geeuwt, rekt zich uit en staat op. Bij elke stap plakken zijn voetzolen aan het laminaat. Ze laat haar adem los als ze hem de badkamer in hoort gaan. Hoe lang kan ze hier nog voor weglopen?

Pas als ze het water van de douche hoort kletteren, komt ze overeind. Ze trekt haar ochtendjas van de stoel, steekt haar armen in de mouwen en knoopt de ceintuur dicht. Willem zal over gisteravond beginnen, beseft ze. In gedachten loopt ze naar beneden, waar ze in de donkere woonkamer de zware gordijnen openschuift om het ochtendlicht toe te laten via de brede vensters van de doorzonwoning. Ze kan niet langer doen alsof er niets aan de hand is. De lege glazen van gisteravond pakt ze van de salontafel en ze loopt naar de keuken. Daar zet ze de glazen op het aanrecht, drukt de koffiemachine aan en trekt de vaatwasser open.

‘Hé mam!’

De deur van de keuken vliegt open en twee armen grijpen haar middel van achteren vast. Daniëlle glimlacht. Ze draait zich naar haar toe en geeft een kus op Emma’s kruin.

‘Goedemorgen, lieverd.’

‘Is het goed als ik vanavond bij Marijn eet?’ vraagt Emma en ze neemt plaats aan de eettafel.

Uit het rek van de vaatwasser haalt Daniëlle vier schone ontbijtbordjes. Eén bord zet ze voor Emma neer op tafel, terwijl de zware voetstappen van Willem de trap afdalen. Met haar blik gericht op de tafel verspreidt ze de andere drie bordjes over het tafelblad. Een kort moment kijkt ze op als hij de keuken binnenstapt. Zijn haren zijn nat van het douchen. Een frons verschijnt tussen zijn wenkbrauwen als hij haar blik vangt. Om zijn ogen te ontwijken kijkt ze naar hun dochter. Emma's aanwezigheid geeft een excuus om niets te hoeven zeggen over gisteravond, maar zorgt er tegelijkertijd voor dat ieder woord dat ze uit wil spreken wordt gestremd. Ongemakkelijk draait ze zich terug naar het aanrecht, waar ze een kopje plaatst onder het koffiezetapparaat. Willems ogen branden in haar rug.

Hoe kan het dat ze zijn aanraking gisteravond niet aan had zien komen, vraagt ze zichzelf af, terwijl binnen in de machine de bonen knerpend worden vermalen. Ze voelt nog zijn hand die op haar schouder landde gisteravond. Hij had er op eens gestaan. Ze had niet gehoord dat hij was opgestaan uit de fauteuil, waar hij eerder met zijn laptop op zijn schoot had gezeten. Ze had zich geen raad geweten. Ze bleef zich focussen op de televisie, terwijl Willems hand van haar schouder over haar sleutelbeen gleed. Zijn vingers kropen onder de ruime hals van haar shirt. Ze gleden verder, haar bh in, langs de zijkant van haar borst en de harde beugel. Zijn hand omvatte haar borst en tilde hem uit de voorgevormde cup. Ze was als verstijfd. Kijkend naar de televisie hoopte ze dat hij zijn hand terug zou trekken, maar de hand bleef daar en zachtjes kneep hij in haar borst. Hij boog zijn hoofd naar haar toe tot zijn lippen haar oor raakten. Ingehouden hijgde hij en het kippenvet verspreidde zich over haar huid.

‘Kom je mee naar boven?’ fluisterde hij.

Ze hoorde de onzekerheid in zijn stem. Ze wist hoe hij al zijn moed bij elkaar had geraapt om haar aan te raken. Hij had met veel moeite de hoge drempel gepasseerd. Ze wilde hem tegemoetkomen, maar ze kon het niet. Ze kon niet meer doen alsof. Het lukte haar niet langer. Het liefst zou ze dit voorval zwijgend achter zich laten en doorgaan zoals ze al zo'n tijd deden. Maar ze voelde dat dit anders was. Beslissend. Willem streek met zijn duim over haar tepel en een vederlichte tinteling trok als een echo door haar lijf. Wat moest ze doen?

‘Daan?’ vroeg hij vertwijfeld. Eindelijk haalde hij zijn hand uit haar shirt. ‘Ga je mee?’

Ze wendde haar hoofd naar de klok boven de tv. De wijzers stonden op tien voor elf. Ze kon het niet.

‘Het is al laat, Willem,’ zei ze zacht zonder hem aan te kijken.

Op de televisie werd de reclame ingezet en de wisselende beelden lichtten flikkerend de woonkamer op. In zijn uitademing hoorde ze zijn teleurstelling. Ze zocht naar woorden, maar voor ze een opening had gevonden om het gesprek te beginnen, draaide Willem zich om en liep naar de deur van de woonkamer. Ze perste haar lippen op elkaar, terwijl Willem de deur achter zich sloot. Wat had ze hem dit graag bespaard.

‘Mag het nou?’

De vraag van Emma haalt Daniëlle terug uit haar gedachten. In het kopje verschijnt een bodempje koffie dat zoemend uit het apparaat wordt geperst. Ze voelt dat Willem naar haar kijkt. Dit houdt ze niet vol. Niet met Emma erbij. Ze moet de keuken uit. Weg uit zijn blikveld. Nog voor haar kopje is gevuld, vlucht ze de keuken uit.

‘Mam?’ roept Emma haar na als ze de trap oprent.

Rustig blijven, maant Daniëlle zichzelf en ze vertraagt haar stappen. Ze wil Emma niet ongerust maken. In een rustiger tempo neemt ze de laatste treden van de trap en op de overloop legt ze haar oor tegen het koele hout van Lucas' deur. De kinderen zullen vragen gaan stellen. Lucas is het misschien nog niet opgevallen, maar Emma is gevoeliger. Ze zal door de schijnvertoning heen prikken. Logisch ook. Ze hebben recht op de waarheid. Daniëlle haalt haar oor van de deur en klopt met haar knokkels de stilte uit Lucas' kamer weg.

'Wakker worden, Lucas!' Ze schraapt haar keel om de vreemde klank in haar eigen stem te verdrijven. 'Het is kwart over zeven.'

Er volgt geen reactie.

'Lucas!' roept ze harder.

'Jaha!' klinkt het geërgerd aan de andere kant van de deur. 'Laat me met rust.'

Daniëlle neemt een hap lucht om te reageren, maar laat de lucht gelijk weer ontsnappen. Ze mag haar eigen onrust niet botvieren op Lucas.

'Zorg dat je niet te laat komt, lieverd,' zegt ze terughoudend en ze stapt weg van zijn deur.

In de badkamer maakt ze de ceintuur van haar ochtendjas los. De dikke stof glijdt van haar schouders af en ze vangt hem op met haar hand. Wat een verdriet zal er loskomen, zodra het woord is gevallen. Is dat echt wat ze wil? Ze hangt de ochtendjas aan het haakje van de deur. Naakt stapt ze tussen de glazen wanden van de douche, waar de druppels van Willems douchebeurt nog op zitten. Hoe heeft het zo ver kunnen komen? Ze draait aan de knop van de thermostaatkraan en wacht tot de temperatuur van het water aangenaam voelt. Ze

schudt met haar hoofd de zwaarmoedige gedachten weg en met een zucht van verlichting stapt ze onder de straal. Het warme douchewater neemt de spanning van haar weg, al is het maar voor een kort moment.

7.23 uur

Met stevige halen wrijft Daniëlle haar lichaam droog. Waarom was ze gisteravond niet gelijk het gesprek met Willem aangegaan? Ze had als een lafaard beneden zitten wachten. De beelden hadden over het scherm bewogen en zonder dat ze er werkelijk naar keek, had ze gewacht tot het tv-programma was afgelopen.

Toen ze eindelijk de moed had gehad om naar boven te gaan, had Emma's deur op een kier gestaan. In het licht dat vanaf de overloop haar kamer binnenviel, zag ze haar liggen. Haar arm geklemd om haar knuffelbeer. De laatste sporen van haar snel vervagende kindertijd. Op haar tenen liep ze naar Emma's bed en trok de deken over haar schouders. Alleen slapend was Emma nog steeds haar kleine meisje. De beer zou spoedig het veld ruimen nu de puberteit op alle fronten terrein aan het winnen was. Daniëlle kuste haar voorhoofd en aaide met haar hand over de lange blonde haren voor ze terugliep naar de overloop.

Zo stil mogelijk opende ze Lucas' deur. Ze zag het blauwe schijnsel dat zijn gezicht verlichtte in de donkere kamer. Vlug verstopte hij zijn smartphone onder zijn dekbed zodra hij haar opmerkte.

'Waarom kom je langs?' vroeg hij nonchalant.

'Het is half twaalf. Waarom slaap je nog niet?'

Lucas slaakte een diepe zucht. 'Het bioritme van pubers is anders dan van volwassenen. Ik kan er niets aan doen.'

'Ik zou ook niet in slaap vallen als ik de hele tijd op mijn telefoon bezig was. Stop dat ding weg en ga slapen, Lucas. Anders ben je morgen doodmoe.'

'Ja-ha.'

'Welterusten.'

Ze sloot zijn deur achter zich. Net als anders zouden haar woorden geen indruk maken. Hij zou direct zijn telefoon weer tevoorschijn halen, wist ze, maar wat kon ze anders? Met zijn vijftien jaar was hij zo langzamerhand oud genoeg om de consequenties van zijn slaaptekort zelf te dragen.

Ze draaide zich weg van Lucas' deur en stak de overloop over. Hoe dichterbij de slaapkamer van Willem en haar kwam, hoe meer ze de spanning in haar lijf voelde toenemen. Wat moest ze tegen hem zeggen? Hij deed zo zijn best. Ze had wel door hoe hard hij aan het vechten was om haar terug te winnen en ze wilde niets liever dan opnieuw van hem houden. Welke woorden kon ze gebruiken om het leed te verzachten? Ze zou zijn hart breken. En niet alleen dat van Willem. Ook de kinderen. Ze zouden een gebroken gezin worden. Hoe kon ze ooit hebben gedacht dat dit haar pad zou zijn naar geluk? De onvrede en het verdriet van de kinderen om de scheiding zou haar geluk in de weg staan, dat realiseerde ze zich nu.

Ze deed het overlooplicht uit en opende voorzichtig de slaapkamerdeur waar ze Willems silhouet zag liggen in bed. Opgelucht zag ze dat hij niet reageerde op haar binnenkomst. In het donker trok ze haar kleding uit, haar nachthemd aan en ze gleeed tussen het beddengoed. Met haar rug naar Willem gekeerd, sloot ze haar ogen. Pas toen ze James voor haar gesloten oogleden zag verschijnen, voelde ze de opgekropte spanning enigszins wegebben.

Ze dept met de handdoek de laatste druppels van haar huid en naakt loopt ze van de badkamer naar de slaapkamer waar ze haar telefoon loskoppelt van de lader. Ze ontgrendelt haar telefoon met haar vingerafdruk en opent whatsapp.

Hey Daan, vandaag 12.30 uur? J.

Haar hart maakt een sprong bij het lezen van zijn bericht en het verdrijft de zwaarte die ze sinds gisteravond voelt. Ze wil James zien. Ze wil zich verliezen, terwijl zijn handen over haar lichaam glijden. Ze wil haar hoofd uitschakelen en alleen maar voelen. De komende vijf uren zullen stroperig voorbijkruipen, weet ze inmiddels. Wachten op half één wordt een grote opgave. In een sneltreinvaart typt ze een reactie.

Ik zal er zijn. D.

‘Daan?’

Ze schrikt op van de plotselinge stem. Ze draait zich om. Willem staat in de deuropening en ze realiseert zich dat ze naakt is. Ze onderdrukt de neiging om haar meest intieme delen te beschermen en beseft tegelijkertijd hoe ver ze van hem is afgedreven. De lijfelijke vanzelfsprekendheid die ze bij James ervaart, is bij Willem verloren.

‘Ik zou graag vanavond met je willen praten,’ zegt hij aarzelend.

Hij kijkt ernstig, maar ze herkent de kwetsbaarheid in zijn ogen.

‘Over gisteravond.’

Hij heeft gelijk, weet ze. Weglopen heeft geen zin meer. Ze zal haar koers moeten bepalen, voordat ze samen het gesprek aangaan. Ze heeft tijd nodig om na te denken. Door de gespannen sfeer tussen hen krijgt ze vanavond waarschijnlijk geen hap door haar keel en zal ze de schijn voor de kinderen niet kunnen ophouden. Nee, ze komt Willem pas weer onder ogen als ze haar besluit heeft genomen.

‘Is goed. Maar ik zal niet vroeg thuis zijn vanavond. Tanja nodigt me net uit.’

Ze knikt naar haar telefoon en ze merkt hoe zijn gezicht betreft. Opnieuw stelt ze hem teleur.

‘Geen idee hoe laat het gaat worden. Ik zet wel iets klaar in de koelkast voor jullie. Vanavond laat, ja? Dan gaan we praten.’

De spieren in zijn gezicht ontspannen. Hij stapt de slaapkamer in en loopt op haar af. Wat wil hij, vraagt ze zich af als hij dichterbij komt. Ze wil naar achteren stappen, maar dwingt zichzelf om te blijven staan. Met slechts een dun laagje lucht als stootkussen tussen hen in houdt hij vlak voor haar stil. Daniëlle moet haar hoofd iets omhoog kantelen om hem aan te kunnen blijven kijken. Ze voelt zich naakter dan naakt nu Willem zo dicht bij haar staat. Wat zou ze graag haar armen voor haar borsten willen kruisen, maar ze verroert zich niet. Gevangen door haar eigen aversie tegen hem.

‘Je bent prachtig, Daan,’ zegt hij plots.

‘Dank je,’ perst ze eruit.

‘Ik moet gaan.’ Hij drukt een twijfelachtige kus op haar wang en draait zich om.

Betrapt en ontsnapt tegelijk grijpt ze alsnog haar schouders beet om haar naakte lichaam te bedekken, terwijl Willem de deur achter zich dichttrekt. Ontgoocheld laat ze zich zakken op het bed. Geschrokken door wat ze zojuist heeft gevoeld. Was het echt allemaal haar schuld? Waar was ze het verkeerd gegaan? In die allereerste jaren van hun relatie wilde ze niets liever dan in Willems armen liggen. Zijn aanraking was voldoende om haar verlangen te ontbranden. De ontelbare vurige momenten die ze samen hadden beleefd, waaiëren in gedachten aan haar voorbij, terwijl ze voor zich uit staart. Ze konden niet van elkaar afblijven, die eerste jaren. Het was pas na de

bruiloft dat de wens ontstond om in verwachting te raken. Het voegde een ander soort passie toe. Het idee dat hun liefde zou samensmelten en hervormen tot een compleet nieuw individu. Het vrijen kreeg een extra dimensie. Het toekomstige kind zou hen voor eeuwig met elkaar verbinden en het geluk zou ervan afspatten, dacht ze toen. Hand in hand zaten ze op de bank, wachtend op de uitslag van de test. Ze herinnert zich de jongensachtige glimlach van Willem en de storm in haar buik die wild woedde van emotie. Er was geen plaats voor woorden. Drie minuten lang zeiden ze niets, vol van verwachting wat zou komen. Ze wachtte op zijn teken om samen naar voren te buigen en te kunnen zien wat ze van binnen al wist, maar waar ze de gevolgen niet van kon overzien. De twee strepen op het staafje markeerden het begin van de kloof die tussen Willem en haar zou ontstaan, maar waar ze op dat moment geen weet van had.

Naarmate haar buik groeide en letterlijk steeds meer tussen hen in ging zitten, droomde ze nog steeds over de romantiek van het gedeelde ouderschap. Pas toen Lucas haar lichaam verliet en glibberig op haar buik werd gelegd, nam het moederlijke instinct haar innerlijke stem over. Niets was belangrijker dan het welzijn van dit kind. Deze nieuwe verantwoordelijkheid overviel haar. Als een leeuwin hield ze Lucas in de gaten, zelfs in de armen van zijn vader. Potentieel gevaar was overal. Hoe ze haar best ook deed, nauwelijks durfde ze te vertrouwen op Willems vaderlijke inzicht. Nu verwijt ze het zichzelf dat ze niet sterker was geweest om weerstand te bieden aan de oerdrift die bezit van haar had genomen. Het was het moederschap dat sprak. Elke dag kalfde er meer af van de eenheid die zij en Willem vormden. Het is haar schuld. Ze had beter haar best moeten doen, dan was het nooit zover gekomen.

Ze merkt op dat ze rilt van de kou. Met een knoop in haar maag staat ze op van het bed en trekt haar kleren aan. Ze had Willem toe moeten laten, in plaats van hem van haar weg te duwen. En nu is het te laat.

‘Mam, ik ga,’ roept Emma onderaan de trap.

Gehaast maakt Daniëlle haar broek vast en trekt haar gulp dicht, terwijl ze de overloop opgaat.

‘Heb je je brood mee?’ roept ze naar beneden.

‘Heb ik. En o ja, papa zei dat ik bij Marijn mag eten.’

Daniëlle loopt de trap af. Emma gooit haar rugzak over haar schouder en trekt de voordeur open.

‘Doei!’

‘Veel plezier bij Marijn!’ zegt Daniëlle snel, maar nog voor ze de onderste trede bereikt, valt de voordeur dicht.

Geen kus, denkt ze teleurgesteld. Sinds Emma enkele weken geleden op de middelbare school is gestart, wordt ze in rap tempo zelfstandiger. Ze weekt haar blik los van de deur en loopt naar de keuken, waar ze haar koud geworden koffie in de gootsteen kiept. Ze zet het kopje opnieuw onder het koffiezetapparaat en drukt op de knop om het te vullen, terwijl de onrust aan haar knaagt. Ze had beter haar best moeten doen. Werk, vermoeidheid, de kinderen. Altijd had ze een excuus gehad. Of nee. Eigenlijk had ze gedacht dat ze er geen behoefte meer aan had. Dat het was verdwenen. Maar toen ze James voor het eerst zag, ontwaakte haar lichaam uit zijn winterslaap en liet ze zich nog verder afdrijven van haar gezin. Het is haar schuld. Zij heeft het kapotgemaakt.

Het koffieapparaat stopt met persen. Haar kopje is gevuld en de plotselinge stilte in huis doet haar realiseren dat ze Lucas niet heeft horen opstaan. Hoe vaak moet ze het nog zeggen? De boosheid stuwt haar de trap op. Zonder te kloppen stormt

ze Lucas' kamer binnen en in een felle beweging trekt ze zijn rolgordijn omhoog.

'En nu je bed uit!' roept ze.

Verbaasd tilt Lucas zijn slapende hoofd omhoog en knip-pert met zijn oogleden tegen het scherpe ochtendlicht.

'Doe normaal!' Hij legt zijn hoofd weer terug op het kussen.

'Ik ben er helemaal klaar mee! Elke ochtend hetzelfde. Op-staan!'

'Ja-ha!' En hij trekt zijn dekbed over zijn hoofd.

'Je bed uit. Nu!' Ze pakt de punt van zijn deken en rukt hem weg.

'Ik haat jou!' zegt Lucas met zijn ogen vol vuur.

Ze kijkt hem aan. Waar is ze mee bezig, vraagt ze zichzelf af. Ze is de controle over zichzelf aan het verliezen. Ze moet hiermee stoppen. Ze laat de punt van de deken los en beent zijn kamer uit.